

bestemme, hvem vi vil lukke ind, eller skal vi acceptere, at der ligger nogle spilleregler i Schengensamarbejdet? Her opstår der selvfølgelig et dilemma, for på den ene side har vi i Fremskridtspartiet den holdning, at Danmark ikke skulle have været med i Schengensamarbejdet, men omvendt er der her en effekt af Schengensamarbejdet, som vi kan se noget positivt og fornuftigt i.

Udgangspunktet må være, at Danmark selv skal bestemme, hvem der kan komme ind i landet; men omvendt har vi ikke den store tiltro til, at der skulle kunne findes eksempler på, at tredjelandstatsborgere bliver afvist i et andet EU-land, hvorefter man så her i Danmark siger: Næh, det er vi sådan set uenige i, vedkommende skal have lov til at komme ind i Danmark. Så konklusionen må være, at vi ikke ser det store behov for Enhedslistens beslutningsforslag, som det foreligger.

Jann Sjørnsen (KRF):

Jeg kan på Kristeligt Folkepartis vegne tilslutte mig den konklusion, som den foregående ordfører nåede frem til: vi finder sådan set heller ikke, at der er det store behov for Enhedslistens beslutningsforslag set i lyset af det, som indenrigsministeren har tilkendegivet her i dag.

Den problemstilling, Enhedslisten rejser på baggrund af et konkret eksempel, er præcis den samme og velkendte problemstilling, som vi kender fra den nordiske pasunion, og derfor har jeg såmænd ikke meget andet at sige i debatten her, end at vi er tilfredse med de tilkendegivelser, indenrigsministeren er kommet med i dag – også understregningen af, at ingen tredjelandstatsborger automatisk vil blive afvist ved de danske grænser. Vi finder ikke, at der er rokket ved det udsagn, og dermed er der altså heller ikke behov for Enhedslistens beslutningsforslag.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil godt sige tak til fru Anne Baastrup og hr. Peter Skaarup for støtten til forslaget og derefter komme med et par enkelte kommentarer til den debat, der har været.

Når der i forslaget står, at man skal forhindre, at folk automatisk bliver sendt tilbage, er det jo, fordi det netop er det, der sker.

Sådan som jeg har forstået sagen fra Holland, skulle Stephanie Mills til et møde i Greenpeace, men blev afvist i lufthavnen og sendt tilbage til New Zealand. Der har hun så mulighed for at

søge, og så vidt jeg har hørt – men det vil jeg ikke lægge hovedet på blokken på – har hun søgt og senere fået indrejsetilladelse i Holland. Men problemet er jo så bare, at det møde, hun skulle til, var blevet afholdt.

Derfor går forslaget ud på, hvordan vi nu – når Danmark bliver en del af Schengen – kan sikre, at hvis folk står ude i lufthavnen og der står på skærmene, eller hvor det nu står, at de ikke kan få indrejse, sker der ikke en automatisk udsendelse. Der skal lægges et led ind, der forhindrer udsendelse, således at hvis folk har et legitimt krav på eller i hvert fald et legitimt ønske om at komme ind i Danmark, som de danske myndigheder accepterer, får de også mulighed for det. Det er dét, der er hele problemets kerne.

Det er jo en lidt stakket trøst, at man – når man skal til et møde i København – først skal flyve til København og så skal flyve tilbage til New Zealand og så, når man er kommet tilbage, skal ansøge på den danske ambassade i New Zealand, som så skal henvende sig til Udenrigsministeriet, hvorefter Udenrigsministeriet siger: Jamen der er ikke nogen problemer, den pågældende kan roligt komme til Danmark. Så kan man efter 14 dage, 3 uger, 1 måned, 2 måneder, eller hvor lang tid det nu tager, tage flyet og komme tilbage til Danmark til et møde, der blev afholdt et par måneder tidligere.

Det er lige præcis dét, der ligger i forslaget: det skal ikke automatisk kunne ske, der skal lægges en mulighed ind for at forhindre, at det sker. Men det synes et flertal i Folketinget ikke der er noget behov for. Man henviser til de generelle bestemmelser om, at man kan altid tage tilbage til New Zealand og søge derfra; men det vidste vi sådan set godt i forvejen, og vi er kedede af, at der ikke er et flertal, som kan se det behov. Men der er jo så ikke andet at gøre, end at vi stille og roligt må afvente, at eksemplerne kommer frem her i Danmark.

Selvfølgelig vil der komme eksempler i Danmark, bl.a. fordi danske myndigheder og f.eks. franske myndigheder har en meget forskellig opfattelse af, hvad det vil sige at være til fare for staten. Selv om jeg kan være kritisk over for de danske myndigheder, kunne jeg f.eks. aldrig nogen sinde forestille mig, at danske myndigheder – heller ikke den danske efterretningstjeneste – ville sprænge et miljøskib i luften, fordi man var uenig med den pågældende miljøorganisation; det kunne jeg ikke forestille mig. Men det har den franske efterret-